

Jst zu drucken erlaubt.

Im Namen der Censur-Commitat der Kaiserl.
Universität zu Dorpat.

Christoph Baron v. Stadelberg,
Höchl. Gouvernements-Schuldirector.

Reval, den 10. September 1823.

Üks tark Mees.

Ühhet perremehhel olli üks wägga rum:
mal naene, kes leik holetu meelega ommast
suust wälja aias. Selle mehhel juhtus
nüüd, et ta üks rahhapot leidis, agga ta
naene olli ka temma jures. Nüüd se mees
teadis kül mis luggu temma naessega olli,
süs ta piddi sedda asja nenda pöörma, kui
se naene sest leitud rahhast peaks ka mid:
dagid lausuma, et ükski ep usjaks sedda.
Temma ütles süs: oh mo kullake! mis ar:
rolissed asjad ollen minna eile öhto kuul:

nud; süin meite male peab södda ollema.
Minna ei holin muud ühtegid, kui ma
agga woiksin sind aitada. Se naene koh:
kus wägga ärra ning wärrises kui üks
habne leht, ja hakkas küsündada: oh jum:
mal! oh jummal! kus minna pean süs jä:
ma? Mees ütles: olle wait! ma tahhan
sind ommeti aitada. Nurga sees olli üks
törs, ja ta kaskis, et naene piddi alla min:
nema. Naene pugges ka alla ning istus
dige waggaste, Mees wiskas agga ohrad
pohhi peäle, ja aias kannad ka senna et
nemmud piddid peält söma. Se sünnib
nüüd kül armada, et kui need kannad om:
mad ninnad wasto pohhi löid, et se wäg:
ga kabbises, mis se naene armas södda
ollewad, ja ta tulli mitte paigalt ärra.
Senni läks agga mees, ja pandis omma
rahhapot ärra. Kui ta taggast tulli süs
ollid kannad jubba leik ärra sönud, ja tem:
ma töstis törs ülles, ütles södda otja olle:
wad, ja naene tulli ka alt ärra. Nüüd